

mõni-körd leuges jááp, nink ûts tõfest pahandap. Kunes om fa se inemine, fe kiiigilde tävwelik om nink funagi ei esi! Teije tijate kül, risti-rahwas, kea püuwate Jumala tahtmist teta, et fa waimolik tõ mõni-körd ei laabu, nink et tellome patu páras sagede häbi om olnu ûts tõise een. Kes jõwwap kiiigele kiisatuusele vasta-saista? Kiik inemiselik tävwewis om puuduline nink kadu: se-páras ei ole fa inemiselik auw jáädaw, enge satap koko, kui inemine kumastap. Selle ei ole fa auw veel kiiige kind-mambas põhjas armule, nink waja om, talle tõist põhja panna, mes eale párra ei anna. Nink sää-rane põhi saap abi-elo-rahwa armule, kui muutmata Jumal neil kiik kiiigin om: kui neide süda mida ke fallimbas ei pea, kui Jumalat, fe jáädawan pühauen soisap; kui nema kedake muud een-kirjas ei wõta, kui teda, fe om igawene tävwewis; kui nema patu hädan nink muren kedake muud ei kutsu api, kui Jumalat, fe ára-rõhutu pilli-roogo ei murra nink suitswat tahti ei fistuta. Ja, Jumal efi olgo neide armo põhi! Jumala nimel omma nema jo oma lepingut tennu; Jumala een anni-wa nema töine töisele kät nink armo toowotust; Jumala abiga omma nema oma abi-ello alustanu nink edesi kajanu, nink tema abiga ûtsindä woip neide abi-elo laitmata, tävwelik nink önnelik olla.

Inemine om jo Jumala palge párra loodu, jumalikust sugust, Jumala lats. Jumala tahtmine peap fa inemise tahtmine olema; inemine peap Jumala saarnatsete saama. „Teije peate tävweliko olema, niida fui teije Esa, fe taiwan om, tävwelik om.“ Mat. 5, 48. Kiik inemise ilma páál peawa olema kui üte taiwatse Esa latse, armun häiale tööle ühen-detu. Seda opetap nink tunnistap selgeste meiже Isand nink Õnnis-tegija Jeesus Kristus, kui tema

ülep, et ilm peap Jumala riigis ehk taiwa riigis saama. Se-sama kiiige ilma säädus om fa abi-elo säädus. Inemise maja, fun mees nink naine uten-foon elowa nink noort sugu üles-kasvatava, ehk fa veel üte ehk tõist wõerast üles-pidava, — peap, ni-sa ma kui ilm, Jumala riigis saama. Kui abi-elo-rahwas seda tundwa, nink mõlemba seda ütte perra-nõudwa, sis om neide arm pühendetu nink saisap rikmata, et pat ei fa surm tema üle wõimust ei sa. Mõlemba tahtwa, et kiik, mes halw nink fölbmata om, neist kawwen jáago, et neide fogona elo niidade olgo ehitetu sõnun nink teun, et Jumal efi hääd meelega neide man wõip asend wõtta. Mõlemba tahtwa, et ega-ûts, fe sise-tulep neid kaema, tunnes sääl hä olewat, nink fe ára-lät, seda mäletust ûten wõtas, et neide majan puhtaste nink ausaste elletas. Mõlemba tahtwa, et nema jõw-wase ome latsi jumala-pelusen üles-kasvatada nink neile hääd opust anda. Mõlemba himustava kiiigest sõamest, et nema seda wõise párandada, mes Jumala meelee páras om: armo, raho nink kinnitust hään tõon. Oh, kui nema seda tahase, nink se tahtmine kiik muid sõame himmo wõdimotase, — sis olgo páale, et abi-elo-rahwas fa mõni-körd ei ole üte-meelelise: se-sama ûts tahtmine lepitap neid iks jálle ára! Olgo páale, et inemiselik nõekus mõni-körd neide raho tahap riku: nema käändwa mõlemba, ûts eenkojo silmi een, jálle pea õigele teele, nink se wäikene lahke kaup ruto ára! Kui tõisel wiga om, sis ei pahane töine mite se-páras ára, enge himustap sõamest, teda jálle õigele teele saata; nink se rõem, mes täl om, kui tema om jõudnu abi-kaasa henge hoita, se kinnitap veel enambest neide sõamid. Kui elo rase om, sis nema ei nurise, enge nõudwa palvusen párra, mes Jumala tahtmine neidega olnes, nink püüdwa ûten nõowun nink ûten meelen seda